ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н J. MAZÁK
представено на 3 декември 2009 година[1]

I — Въведение

1. С настоящата жалба г-н Ralf Schräder иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд (седми състав) от 19 ноември 2008 г. по дело Schräder/Служба на Общността за сортовете растения (СОСР), Т-187/06[2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля жалбата му срещу решението на отделението по жалбите на СОСР (наричано по-нататък „отделението по жалбите“) от 2 май 2006 г. (наричано по-нататък „спорното решение“) за отхвърляне на неговата заявка за закрила от Общността на сортовете растения на основание Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения[3] за сорта растение „SUMCOL 01“ (наричано по-нататък „предложеният за закрила сорт“).

2. Жалбата основно поставя въпроса дали Първоинстанционният съд основателно е потвърдил спорното решение, според което предложеният за закрила сорт не се разграничава ясно от референтния сорт, който следва да се разглежда като общоизвестен.

II — Правна уредба

3. Съгласно член 6 от Регламент (ЕО) № 2100/94 правната закрила от Общността на сортовете растения се предоставя за сортовете, които са различими, хомогенни, устойчиви и нови.

4. Съгласно член 7 от Регламент № 2100/94:

„1. Сортът се счита за различим, ако ясно се разграничава, по отношение на проявата на признаците си, характерни за даден генотип или от дадена комбинация от генотипове, от всеки друг сорт, чието

1 — Език на оригиналния текст: английски.
2 — Сборник, 2008 г., стр. II-3151.
3 — ОВ L 227, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 15, стр. 197.

съществуване е общоизвестно към датата на подаване на заявката, определена съгласно член 51.

2. Съществуването на друг сорт се счита за общоизвестно, ако [по-специално] към датата на подаване на заявката, определена съгласно член 51:

а) той е бил предмет на правна закрила на сортовете растения или е вписан в официален регистър на сортовете в Общността или в дадена държава, или в дадена междуправителствена организация, компетентна в тази област;

б) за този сорт е била подадена заявка за предоставяне на правна закрила на сортовете растения или за вписване в даден официален регистър, при условие че междувременно въз основа на заявката е предоставено право или е извършено вписване в регистъра.

В условията за прилагане, определени съгласно член 114, могат да се назоват и други случаи като примери, считани за общоизвестни."

5. Съгласно член 67 от Регламент № 2100/94 решенията на COCP, взети поспециално съгласно членове 61 и 62, подлежат на обжалване.

6. Съгласно член 70 от Регламент № 2100/94:

„1. Когато органът на [COCP], който е подготвил решението, прецени, че жалбата е допустима и основателна, [COCP] поправя решението. Тази разпоредба не се прилага, когато на жалбоподателя се противопоставя друга страна в производството по жалбата.

2. Когато решението не е поправено в срок от един месец след получаването на основанията за жалбата, [COCP]:

— незабавно решава дали да открие производство по силата на член 67, параграф 2, второ изречение, и

— предава своевременно жалбата на отделението по жалбите.“

7. Член 75 от Регламент № 2100/94 предвижда по отношение на мотивирането на решението и на право на изслушване:

„Решенията на Службата са придружени от мотивите, въз основа на които са взети. Решенията се основават само на мотиви и доказателства, по които страните по производството са имали възможност да вземат отношение, устно или писмено.“

8. Съгласно член 76 от Регламент № 2100/94:

„По време на производството, започнато пред нея, [СОСР] разследва по своя инициатива фактите, доколкото те са обект на проверката, предвидена в членове 54 и 55. Тя не взема предвид фактите или доказателствата, които не са били представени от страните в срока, определен от [СОСР].“

9. Членове 60—63 от Регламент (ЕО) № 1239/95 на Комисията от 31 май 1995 година относно установяване на правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета относно производството пред Службата на Общността за сортовете растения[4] установяват съответно правила относно събирането на доказателства от СОСР, упълномощаването на експерти, разходите за събиране на доказателства и относно протоколите от устното производство и събирането на доказателства.

III — Фактическа обстановка

10. В обжалваното съдебно решение фактите, породили настоящия спор, са изложени по следния начин:

„10. На 7 юни 2001 г. по силата на Регламент № 2100/94 жалбоподателят, г-н Ralf Schräder, подава пред СОСР заявка за предоставяне на закрила на Общността на сортовете растения. Тази заявка е регистрирана под номер 2001/0905.

11. Сортът растение, за който се иска предоставяне на закрила, е „SUMCOL 01“

4 — ОВ L 121, 1995 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 17, стр. 10.

(наричан по-нататък „сортът „SUMCOL 01“ или „предложеният за закрила сорт“), първоначално представен като принадлежащ към вида Coleus canina, Katzenschreck. Впоследствие страните приемат, че този сорт принадлежи по-скоро към вида Plectranthus ornatus.

12. В заявката си жалбоподателят посочва, че предложеният за закрила сорт вече е бил пуснат на пазара на територията на Европейския съюз, първоначално през януари 2001 г. под наименованието „Verpiss dich“ („изчезвай“), но не и извън тази територия. Той произхождал от кръстосване на растение от вида Plectranthus ornatus с растение от вида Plectranthus ssp. (растение, наричано на немски „Buntnessel“ от Южна Америка).

13. На 1 юли 2001 г. COCP възлага на Bundessortenamt (Федерална служба за сортовете растения, Германия) да предприеме техническа проверка в съответствие с член 55, параграф 1 от Регламент № 2100/94.

14. От преписката, от изложението на фактическите обстоятелства в обжалваното решение и от съдържащите се в жалбата и неоспорени от COCP фактически твърдения е видно, че през първата година от процедурата по проверка конкуренти на жалбоподателя се противопоставят на предоставянето на заявената закрила. Тези конкуренти поддържат, че предложеният за закрила сорт е не нов сорт растение, а див сорт, произхождащ от Южна Африка, който от години е на пазара в тази страна и в Германия.

15. Предложеният за закрила сорт, на първо място, е сравнен с референтен сорт, доставян от предприятието Unger, конкурент на жалбоподателя, и класифициран от него като принадлежащ към вида Plectranthus comosus, „подобен на ornatus“. В действителност е явно, че тези два сорта не се различават ясно. Unger обаче не успява да докаже, че референтният сорт вече е бил известен. Поради това в своя междинен отчет от 28 ноември 2002 г., изготвен в съответствие с нормите на UPOV (Международен съюз за закрила на новите сортове растения), Bundessortenamt изтъква следното:

„[…] тази година, „SUMCOL 01“ не се разграничава от растенията, наименувани Plectranthus ornatus от дружеството Unger. Г-н Unger обаче не

успява да докаже, че растенията са на пазара от 1998 г. Необходимо е да се извърши нова проверка през 2003 г.“

16. На 20 март 2002 г. д-р Menne, действащ от името на г-жа Heine, проверител в Bundessortenamt, натоварена с техническата проверка, се свързва с г-н E. van Jaarsveld, сътрудник на ботаническата градина на Kirstenbosch (Южна Африка), и го моли да му предостави издънки или семена от видовете Plectranthus comosus или Plectranthus ornatus, които той възнамерява да използва като референтни сортове. Също така го пита дали сортове на тези видове са на разположение на пазара в Южна Африка.

17. В отговора си от 25 март 2002 г. г-н Van Jaarsveld посочва:

„Видовете Plectranthus comosus и P. ornatus се отглеждат по обичаен начин в нашата страна. Първият вид вече се счита за саморазсаждащ се плевел и повече не може да се продава в разсадниците. Съществуват и често се отглеждат многоцветни културни сортове, и мисля, че все още е законно да се размножават. Видът P. ornatus продължава да бъде много използван и продаван от градинарите. Сега е есен и ще потърся семена от тези два вида. Тъй като не става дума за местни видове от нашия регион, не ги култивираме тук, в Kirstenbosch, така че ще се опитам да набавя семена от растения от градини на частни лица.“

18. В писмо от 15 май 2002 г. г-жа Miller от Royal Horticultural Society Garden на Wisley (Обединеното кралство) посочва на г-жа Heine следното:

„Страхувам се, че нямаме семена от Plectranthus. Предлагам Ви да се свържете или с Botanical Society of South Africa в Kirstenbosch […], или с Silverhill Seeds […], Кейптаун, Южна Африка.

Що се отнася до C. Canina, почти сигурно е, че става дума за вида Plectrantus ornatus, погрешно известен в миналото под името P. comosus. Донесох няколко растения за разсаждане от „C. canina“ и те са повече

или по-малко идентични с тези от вида P. Ornatus, които отглеждам от години, и на едно растение, което получих за идентификация в началото на миналата година от разсадник във Великобитания."

19. В писмо от 16 октомври 2002 г. г-н Van Jaarsveld заема следната позиция по отношение на снимка на предложения за закрила сорт, която му е била предадена от г-жа Heine:

„Въпросното Ваше растение без никакво съмнение е P. ornatus Codd. Познавам много добре този вид. P. comosus е голям храст с много различни мъхести листа."

20. На 12 декември 2002 г. Bundessortenamt получава издънките, изпратени от г-н Van Jaarsveld и представени от него като взети от неговата частна градина. Тъй като някои от тези издънки не оцеляват след транспортирането, вероятно поради студа, Bundessortenamt размножава оцелелите, за да получи допълнителни. Така получените растения са отгледани съвместно с растенията от предложения за закрила сорт „SUMCOL 01" през 2003 г., годината на проверка. След края на тази проверка става ясно, че предложеният за закрила сорт се разграничава само минимално от растенията, получени от изпратените от г-н Van Jaarsveld издънки. Според електронно писмо от г-жа Heine от 19 август 2003 г. разликите са наистина „значителни", но едва видими.

21. С писмо от 7 август 2003 г. COCP информира жалбоподателя, че според Bundessortenamt „съществува[л] недостиг в различимостта на растенията спрямо изследваните в ботаническата градина в Kirstenbosch растения". Страните не спорят, че тези растения фактически произхождат от частната градина на г-н Van Jaarsveld. В това писмо се заявява и че според г-жа Heine жалбоподателят не е бил в състояние да идентифицира своя сорт „SUMCOL 01" по време на извършения от него оглед на опитното поле на Bundessortenamt.

22. През септември 2003 г. жалбоподателят представя своето становище в отговор на резултатите от техническата проверка. Като се основава, от една страна, на резултатите от своето проучвателно пътуване в Южна Африка, осъществено между 29 август и 1 септември 2003 г., а от друга страна, на резултатите от посещението си в ботаническата градина в

Meise (Белгия) на 15 септември 2003 г., той изразява убедеността си, че растенията, произхождащи от градината на г-н Van Jaarsveld, използвани за сравнението, принадлежат не към референтния сорт, а към самия сорт „SUMCOL 01“. Освен това той изразява съмненията си относно общоизвестността на референтния сорт.

23. Окончателният отчет на Bundessortenamt от 9 декември 2003 г., изготвен в съответствие с нормите на UPOV, е изпратен за становище на жалбоподателя заедно с придружително писмо на COCP от 15 декември 2003 г. В този отчет се стига до заключение за липса на отличителен характер на предложения за закрила сорт „SUMCOL 01“ по отношение на референтния сорт Plectranthus ornatus от Южна Африка (Van Jaarsveld).

24. Жалбоподателят представя последното си становище по този отчет на 3 февруари 2004 г.

25. С решение R 446 от 19 април 2004 г. (наричано по-нататък „решение за отказ“) COCP отхвърля заявката за предоставяне на закрила на Общността поради липса на отличителен характер на сорта „SUMCOL 01“ по смисъла на член 7 от Регламент № 2100/94.

26. Що се отнася по-конкретно до условието относно общоизвестността на референтния сорт, COCP изразява следното в решението за отказ:

„По време на техническата проверка сортът „SUMCOL 01“ не се различава ясно, що се отнася до изразяването на наблюдаваните признаци, от референтния материал от Plectranthus ornatus от Южна Африка, който към момента на подаване на заявката (7 юни 2001 г.) е общоизвестен.

[…]

Г-н Van Jaarsveld посочва, че в ботаническата градина на Kirstenbosch работят основно с местни видове. P. ornatus не е местно растение за Южна Африка, което обяснява защо този вид не се отглежда в ботаническата градина.

[Референтният] сорт обаче е на пазара и се продава в магазините за растения в Южна Африка, така че може да бъде намерен в частни градини като тази на г-н Van Jaarsveld. Тъй като е на пазара и може да се намери в частните градини, този сорт трябва да се разглежда като общоизвестен.

[COCP] няма причина да се съмнява в посочения от г-н Van Jaarsveld произход на растителния материал."

27. На 11 юни 2004 г. жалбоподателят подава жалба срещу решението за отказ пред отделението по жалбите на COCP. По същия повод той иска да се запознае с материалите по преписката. Искането му е уважено на 25 август 2004 г., тоест пет дни преди изтичането на четиримесечния срок за представяне на писмено изложение на основанията за обжалване, предвиден в член 69 от Регламент № 2100/94. При все това жалбоподателят подава такова писмено изложение на 30 август 2004 г.

28. Решението за отказ не става предмет на преюдициално ревизиране на основание член 70 от Регламент № 2100/94 в срок от един месец след получаването на писменото изложение на основанията за обжалване, предвиден в тази разпоредба. С писмо от 30 септември 2004 г. COCP при все това уведомява жалбоподателя за своето решение от същия ден да „отложи решението си" по този въпрос с две седмици с мотива, че ѝ се струва полезно извършването на нови проучвания.

29. На 8 октомври 2004 г. г-н Van Jaarsveld прави следните уточнения пред COCP:

„Plectranthus ornatus е описан от д-р L. E. Codd в „Plectranthus and allied genera in southern Africa" [Bothalia 11, 4 : с. 393—394 (1975)]. В описанието си на растителния вид д-р Codd посочва, че „той никне по скалите на полусенчести места на височина между 1 000 и 1 500 метра от Етиопия до Танзания. Отглежда се и е полунатурализиран в Южна Африка". Следователно мога да потвърдя и да се съглася с д-р Codd, че това растение се продава в местните разсадници от повече от 30 години. Днес Plectranthus ornatus може да се намери в градините из цяла Южна Африка и е със силно присъствие в търговията с градинарски стоки."

30. На 13 октомври 2004 г. COCP поставя на г-н Van Jaarsveld нови въпроси за мястото и датата на вземането на издънките, доказателствата за тяхното закупуване, алтернативните източници за закупуване и възможния произход на европейския растителен материал, както и за справка относно произведението на д-р Codd.

31. На 15 октомври 2004 г. г-н Van Jaarsveld отговаря следното:

„Въпросните растения не са закупени — това е обикновено генетически еднородно потомство, което хората садят навсякъде из Кейптаун и Република Южна Африка (РЮА). Растенията, които изпратих, бяха от моята частна градина (живея и работя в ботаническата градина на Kirstenbosch); преди няколко години получих издънка от градината на приятел в Plumstead, която беше със силно присъствие в търговията с градинарски стоки. Ние дори обичайно го отглеждахме в нашата ботаническа градина под името P. neochilus, но откакто открихме, че е чуждестранен вид, го изкоренихме от ботаническата градина на Kirstenbosch, защото отглеждаме само растения от РЮА. Това генетически еднородно потомство е на разположение навсякъде в разсадниците в РЮА и е в нашата търговия с град. стоки от началото на 70-те години. Работя върху Plectr. от години и добре познавам това генетически еднородно потомство; то не е получено от семе и следователно не е изцяло от еднакъв генетически произход, тоест от единствено генетически еднородно потомство.

Ще ви изпратя копие на съответните страници от д-р Codd.“

32. COCP се свързва и с южноафриканското министерство на земеделието, като се позовава на становището на г-н Van Jaarsveld и като иска повече информация относно наличността на вида Plectranthus ornatus.

33. В своя отговор от 2 ноември 2004 г. г-жа J. Sadie от споменатото министерство изтъква следното:

„Свързах се с друг експерт в областта на Plectranthus, д-р Gert Brits, който е и растениевъд.

На първо място, Plectranthus е един от родовете, попадащи в сферата на дейност на г-н Ernst van Jaarsveld от дълги години — причина, поради която той наистина е експерт, що се отнася до този род, и можете да вярвате на сведенията, които предоставя.

В публикацията на L. E. Codd през 1975 г. — „Plectranthus (Labiataea) and allied genera in southern Africa", Bothalia 11(4) : P. ornatus се споменава като растение, отглеждано и полунатурализирано в Южна Африка. Това е потвърдено от Andrew Hankey в статията му, публикувана в брой 21 на Plantlife, септември 1999 г., „The genus Plectranthus in South Africa: diagnostic characters and simple fields keys", стр. 8—15.

На второ място, Plectranthus ornatus е вид, произхождащ от тропическа Африка (Танзания и Кения). Този вид е много близък до вида от Южна Африка — P. neochilus, като разликите са в по-издълженото съцветие на последното и в заобления връх на листата на P. ornatus. Изглежда, че пепиниеристите бъркат двата вида. Тъй като по-голямата част от тях не са квалифицирани ботаници, пепиниеристите се доверяват на други за идентифицирането на растенията и малцина от тях разпознават финитe разлики между видовете, както между тези два вида.

Факт е, че този вид произхожда от Африка и че щом растенията, дори тези, които произхождат от частни градини, не могат да бъдат разграничени от сорт, за който е заявено предоставяне на закрила за селекционера, то това означава, че „сортът" не е единствен.

В Pretoria Herbarium има изсушени образци от P. ornatus, взети от градина през 1960 г. Намираме доказателство от изсушени образци, събрани от натурализирани растения и от растения от градина в Южна Африка, в неотдавнашната публикация на д-р H. F. Glen, „Cultivated Plants of southern Africa — names, common names, literature", 2002, p. 326.

[...] Можем да определим източниците на производство на P. ornatus, но това ще отнеме време. Мога обаче да ви препратя към пепиниеристи от Rodene Wholesale Nursery в Port Elizabeth, които обжалваха регистрацията на сорт от P. neochilus в Съединените щати, защото от снимките не успяват да го различат от стандартния P. neochilus, който отглеждат от близо 15 години."

34. На 10 ноември 2004 г. COCP решава да не поправя решението за отказ по процедурата за преюдициално ревизиране, предвидена в член 70 от Регламент № 2100/94, и предава жалбата на отделението по жалбите. COCP изтъква, че ключовият въпрос е дали растителният материал от референтния сорт, изпратен на Bundessortenamt от г-н Van Jaarsveld, е — както поддържа жалбоподателят — материал от сорта „SUMCOL 01“, изнесен от Германия в Южна Африка. COCP отговаря отрицателно на този въпрос, като се основава на техническата проверка на Bundessortenamt, която е разкрила съществуването на разлики между предложения за закрила сорт и референтния сорт, що се отнася до височината на растението, широчината на листото и дължината на тръбичката на венчелистчето.

35. В писмения си отговор от 8 септември 2005 г. на въпрос, поставен от отделението по жалбите, COCP признава, че промяната на климата и местоположението може да предизвика реакция на растенията и че, както е обяснила Bundessortenamt, не може да се изключи напълно, че сортове с такива малки разлики — като предложения за закрила сорт и референтния сорт — спадат към един и същи сорт.

36. Страните са изслушани от отделението по жалбите в заседанието от 30 септември 2005 г. От протокола от това заседание е видно, че на него е присъствала г-жа Heine в качеството на представител на COCP. Тя по-специално заявява, че от шестте издънки, изпратени от г-н Van Jaarsveld, само четири оцеляват след транспорта. За да се изключи вероятността разликите между предложения за закрила сорт и референтния сорт да се дължат на фактори, свързани с околната среда, са отгледани нови издънки, които са използвани като референтен сорт. Тъй като тези издънки са второ поколение, според нея установените разлики трябва да се припишат на генотипни фактори.

37. От протокола от заседанието е видно и че след края му отделението по жалбите не е било твърдо убедено, че референтният сорт е общоизвестен. Без да поставя под въпрос достоверността на твърденията и техническите познания на г-н Van Jaarsveld, то счита, че някои твърдения на последния в този смисъл не са били достатъчно обосновани, така че намира за необходимо да се предприеме в Южна Африка проверка на място, която да се извърши от един от неговите членове на основание на мерките за събиране на доказателства, предвидени в член 78 от Регламент № 2100/94.

38. […]

39. На 27 декември 2005 г. Отделението по жалбите приема с определение въпросната мярка за събиране на доказателства. То подчинява изпълнението на тази мярка на условието жалбоподателят да плати аванс от 6 000 EUR върху разходите на основание член 62 от Регламент (ЕО) № 1239/95 на Комисията. [...]

40. В писмено становище от 6 януари 2006 г. жалбоподателят изтъква, че не е длъжен да представя доказателства и не е в основата на наредената мярка за събиране на доказателства. Той подчертава, че COCP следва да определи отличителния характер по смисъла на член 7 от Регламент № 2100/94. Ето защо според него „пътуване за признаване“ в Южна Африка не може да се предвиди, освен в изпълнение на член 76 от Регламент № 2100/94. Поради това той не е бил длъжен да плати аванс за разходите.

41. С решение от 2 май 2006 г. (преписка A 003/2004, наричано по-нататък „обжалваното решение“) отделението по жалбите отхвърля жалбата срещу решението за отказ. То счита по същество, че сортът „SUMCOL 01“ не може ясно да се разграничи от референтен сорт, който е общоизвестен към момента на подаване на заявката.

42. Що се отнася до неизпълнението на мярката за събиране на доказателства, приета с определение, отделението по жалбите посочва следното на страница 20 от споменатото решение:

„Отделението не приема определение за мярка за събиране на доказателства относно идентичността и общоизвестността на референтния сорт, произхождащ от градината на г-н Van Jaarsveld, защото след като е имало съмнения по горепосочените въпроси, накрая то се е убедило, че използваният за сравнение сорт е референтният сорт, а не „SUMCOL 01“, и че референтният сорт е бил общоизвестен към датата на подаване на заявката.

Ето защо фактът, че жалбоподателят не е платил аванс върху разходите, свързани с мярката за събиране на доказателства, не е съществен фактор за решението да не се изпълнява мярка за събиране на доказателства.“

IV — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

11. На 18 юли 2006 г. г-н Schräder подава жалба пред Първоинстанционния съд за

отмяна на спорното решение. Жалбата по същество се основава на осем правни основания, изведени от нарушения на Регламент № 2100/94. — по-специално на член 62 във връзка с член 7, параграфи 1 и 2, член 67, параграф 2, член 70, параграф 2, член 75 и „общата забрана в правова държава да се приемат изненадващо решения“, член 76 и член 88 — както и от нарушение на член 60, параграф 1 и член 62, параграф 1 от Регламент № 1239/95.

12. С обжалваното съдебно решение, след като отхвърля всяко от тези правни основания като неоснователно, неотносимо или ирелевантно, Първоинстанционният съд отхвърля жалбата като неоснователна и осъжда г-н Schräder да заплати съдебните разноски.

V — Искания на страните пред Съда

13. Г-н Schräder иска от Съда:

— да отмени решението на Първоинстанционния съд (седми състав) от 19 ноември 2008 г. по дело T-187/06;

— да уважи искането на жалбоподателя за отмяна на решението на отделението по жалбите на COCP от 2 май 2006 г. (преписка A 003/2004), направено в първоинстанционното производство.

По отношение на втория пункт при условията на евентуалност:

— да върне делото на Първоинстанционния съд [понастоящем Общият съд] за постановяване на ново решение;

— да осъди COCP да заплати всички съдебни разноски, направени в настоящото производство, в производството пред Първоинстанционния съд и в производството пред отделението по жалбите.

14. COCP моли Съда:

— да отхвърли жалбата;

— да осъди г-н Schräder да заплати съдебните разноски, направени в производството пред Първоинстанционния съд и пред Съда.

17. Второто правно основание е структурирано от пет части и е изведено от допълнителни нарушения на общностното право, явни противоречия и процесуални грешки, по-конкретно доколкото Първоинстанционният съд е потвърдил, че подробно описание на сорт растение в академична литература може да се вземе предвид при установяването на общоизвестността на предложения за закрила сорт.

VI — По жалбата

A — *Предварителни бележки*

18. От своя страна COCP застъпва становището, че правните основания, на които се основава настоящата жалба, следва да бъдат обявени за недопустими, тъй като са насочени изцяло срещу фактически преценки и преценката на доказателствата, извършени от Първоинстанционния съд. Във всеки случай COCP оспорва всеки от доводите, изложени от г-н Schräder, и счита, че неговите правни основания трябва да се отхвърлят като неоснователни.

15. В подкрепа на жалбата си г-н Schräder изтъква две правни основания, всяко от които се разделя на няколко отделни части.

16. С първото си правно основание, което включва шест части, г-н Schräder твърди по същество, че при разглеждането на спорното решение Първоинстанционният съд е извършил редица процесуални нарушения, тъй като е наложил прекомерни изисквания по отношение на неговите доводи, направил е противоречиви изводи, нарушил е правото на изслушване, извършил е явно неправилно установяване на фактите и е изопачил факти и доказателства.

19. В този контекст, тъй като настоящото производството всъщност повдига въпроси по допустимостта и тъй като и двете страни в настоящото производство изразиха своето мнение по отношение на обхвата на съдебния контрол по дела относно предоставянето на правна закрила от Общността на сортовете растения съгласно Регламент № 2100/94, е уместно да се направят някои общи бележки за ролята на общностните съдилища в такива дела и за пределите на съответната им компетентност.

20. Следва в самото начало да се отбележи, че решенията, приети от СОСР за предоставяне или за отказ на правна закрила от Общността на сортовете растения потенциално подлежат — наред с възможността за преюдициално ревизиране от страна на самия отдел на СОСР, който е изготвил решението — на тристепенен контрол, при който първото „вътрешно" обжалване се извършва пред отделението по жалбите. Видно от член 73, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2100/94, след това административно производство съществува възможността за съдебен контрол от страна на Първоинстанционния съд и, по силата на член 225 ЕО, от страна на Съда в рамките на производство по обжалване.

21. В това отношение е важно да се има предвид, че предметът на контрол е различен на всяко от тези нива. Що се отнася до отделението по жалбите, от членове 71 и 72 от Регламент № 2100/94 следва, че то може да преразгледа случая и да се произнесе по него, при което то самото може да упражни правомощията, които спадат в обхвата на компетентността на СОСР. Поради това е оправомощено да извършва ново, пълно разглеждане на жалбата по същество както от правна, така и от фактическа страна[5].

22. Първоинстанционният съд трябва да упражни контрол за законосъобразността на обжалваното решение на отделението по жалбите. Поради това той проверява дали това решение към момента на неговото приемане от отделението по жалбите[6] страда от някой от пороците, посочени в член 73, параграф 1 от Регламент № 2100/94, а именно некомпетентност, съществено процесуално нарушение, нарушение на Договора, нарушение на този регламент или на всяка правна норма, свързана с прилагането им или злоупотреба с власт.

23. Напротив, предметът на производството пред Съда по силата на член 225 ЕО е проверката за законосъобразността на съдебните актове на Първоинстанционния съд. Следователно в настоящото производство Съдът не е компетентен да проверява решението, прието от отделението по жалбите, нито решението, което е прието първоначално от СОСР. Производството по обжалване също не е предвидено като общо преразглеждане на иска или жалбата, подаден(а) пред Първоинстанционния съд. По-скоро, съгласно установената съдебна практика, в рамките на обжалването компетентността на Съда се свежда до преценка на правните изводи на Първоинстанционния съд — изключвайки по правило всички фактически констатации — дадени във връзка с изложените пред този съд правни основания[7].

5 — В това отношение може да се направи паралел с контрола, предвиден в Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146): вж. по-конкретно в този смисъл Решение от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul (C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точки 56 и 57).

6 — Вж. в този контекст Решение по дело Kaul, посочено в бележка под линия 5, точки 53 и 54; вж. също Решение от 11 май 2006 г. по дело Sunrider/СХВП (C-416/04 P, Recueil, стр. I-4237, точка 55).

7 — Вж. в този смисъл Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Комисия/Girardot (C-348/06, Сборник, стр. I-833, точка 49), както и Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 59).

24. Освен това при упражняването на контрол върху административни актове на общностните институции, общностните съдилища, както посочва Първоинстанционният съд в своите предварителни съображения в точки 59—62 от обжалваното съдебно решение, също са предмет на определени ограничения по отношение на „дълбочината“ на прилагания съдебен контрол.

25. В това отношение от практиката на Съда е видно, че когато при упражняването на своите правомощия общностните органи трябва да извършват комплексни преценки от технически, научен, икономически или социален характер, трябва да им се признае определена свобода на преценката[8]. От съдебната практика също така следва, че когато упражнява контрол върху административно решение, основано на такава преценка, общностният съд не трябва да заменя преценката на компетентния орган със своята собствена преценка. Следователно съдебният контрол по такива въпроси трябва да се ограничава до проверката дали въпросната мярка не е опорочена от явна грешка или от злоупотреба с власт, или дали съответният орган не е надвишил явно границите на своето право на преценка[9]. По-специално, както посочва Първоинстанционният съд в точка 61 от обжалваното съдебно решение, в такива случаи общностният съд трябва да провери дали представените доказателства установяват действителното положение и дали са достоверни и съгласувани, както и дали включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация[10].

26. Тази съдебна практика според мен също така е приложима по отношение на предоставянето на закрила от Общността на сортовете растения, доколкото обаче административното решение в тази област е резултат от комплексни преценки от вида, посочен в цитираната по-горе съдебна практика, какъвто несъмнено е случаят, както Първоинстанционният съд е приел в точки 63—66 от обжалваното съдебно решение, когато става въпрос за преценката на различимия характер на растителен сорт с оглед на критериите, посочени в член 7, параграф 1 от Регламент № 2100/94.

8 — Вж. в този смисъл наред с други Решение от 14 януари 1997 г. по дело Испания/Комисия (C-169/95, Recueil, стр. I-135, точка 34), Решение от 19 ноември 1998 г. по дело Обединено кралство/Съвет (C-150/94, Recueil, стр. I-7235, точка 49), Решение от 14 декември 2000 г. по дело Италия/Комисия (C-99/99, Recueil, стр. I-11535, точка 26), Решение от 12 март 2002 г. по съединени дела Omega Air и др. (C-27/00 и C-122/00, Recueil, стр. I-2569, точка 65),, Решение от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия (C-372/97, Recueil, стр. I-3679, точка 83) и Решение от 12 октомври 2004 г. по дело Nicoli/Eridania (C-87/00, Recueil, стр. I-9357, точка 37).

9 — Вж. в този смисъл Определение на председателя на Съда от 11 април 2004 г. по дело Комисия/Bruno Farmaceuitici и др. (C-474/00 P(R), Recueil, стр. I-2909, точка 90), Решение от 18 декември 2007 г. по дело Cementbouw/Комисия (C-202/06 P, Сборник, стр. I-12129, точка 53) и Решение от 2 юли 2009 г. по дело Bavaria и Bavaria Italia (C-343/07, Сборник, стр. I-5491, точка 82).

10 — Вж. в този смисъл Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Испания/Комисия („Lenzing“), (C-525/04 P, Сборник, стр. I-9947, точка 57), както и Решение от 18 юли 2007 г. по дело Industrias Químicas del Vallés/Комисия и др. (C-326/05 P, Сборник, стр. I-6557, точки 76 и 77).

27. При това положение, тъй като различните части на правните основания, които изтъква г-н Schräder, отчасти се припокриват и отчасти се повтарят, е уместно да се разгледат заедно i) първата и втората част от първото правно основание, и ii) третата, четвъртата и петата част от това правно основание. По същия начин първата, втората и третата част от второто правно основание ще бъдат разгледани заедно.

Б — *Правни основания*

1. По първото правно основание

а) По първата и втората част от първото правно основание относно изводите на Първоинстанционния съд по въпроса дали референтният сорт и предложеният за закрила сорт в действителност са един и същ сорт

i) Основни доводи

28. С първата част от своето първо правно основание г-н Schräder оспорва изводите на Първоинстанционния съд в точки 76, 79 и 131 от обжалваното съдебно решение, отнасящи се до изявленията на г-жа Heine по въпроса дали референтният сорт „Van Jaarsveld“ действително е идентичен с предложения за закрила сорт „SUMCOL 01“. Г-н Schräder поддържа, на първо място, че Първоинстанционният съд неправилно е приел в точка 131 от обжалваното съдебно решение, че той не е изтъкнал никакво доказателство в подкрепа на твърдението си, че изявленията на г-жа Heine са предадени по непълен начин в спорното решение. На второ място, протоколът от заседанието на 30 септември 2005 г. пред отделението по жалбите, посочен в точка 79 от обжалваното съдебно решение, не може да представлява категорично доказателство за изявленията на страните на заседанието, тъй като този протокол е изготвен в нарушение на член 63, параграф 2 от Регламент № 1239/95. На трето място, също в точка 79 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд се основава на доказателства, които не се съдържат в преписката по производството, като по този начин е изопачил доказателствата и е основал своите изводи върху обикновено предположение, що се отнася до електронното писмо от г-жа Heine.

29. Втората част от първото правно основание е изведено от процесуални нарушения във връзка с изводите на Първоинстанционния съд в точки 36, 71, 73, 74, 79 и 131 от обжалваното съдебно решение, според които референтният сорт „Van Jaarsveld“ и предложеният за закрила сорт в действителност не са идентични. Според г-н Schräder Първоинстанционният съд не би могъл да приеме с основание в

точка 73 от обжалваното съдебно решение, че общите доказателства, посочени от него, все пак не са достатъчни, за да се опровергае заключението, до което достига Bundessortenamt, че констатираните разлики между референтния сорт „Van Jaarsveld“ и предложения за закрила сорт „SUMCOL 01“ не могат да се приписват на фактори, свързани с околната среда.

30. В това отношение, на първо място, г-н Schräder счита, че Първоинстанционният съд е наложил прекомерни изисквания по отношение на неговите доводи и така е нарушил принципите, уреждащи събирането на доказателства. По-конкретно предвид времето, което вече е изминало от проверката на растенията, той не е в състояние да представи по-конкретни доказателства, за да опровергае твърденията на г-жа Heine в заседанието пред отделението по жалбите. Освен това г-н Schräder посочва, че Първоинстанционният съд приема в точка 130 от обжалваното съдебно решение, че г-жа Heine е направила своите изявления в качеството си на страна по производството, а не в качеството си на свидетел или на експерт. Тъй като г-н Schräder е оспорил тези изявления, отделението по жалбите и Първоинстанционният съд нямат право да отдават предпочитание на изявленията на COCP, без да приемат предложеното от него доказателството. Отхвърляйки по принцип неговите предложения да представи доказателства, Първоинстанционният съд е нарушил правото на изслушване на г-н Schräder.

31. На второ място, г-н Schräder счита, че като направил съдържащия се в точка 74 от обжалваното съдебно решение оспорен извод, че представените от него доказателства не са достатъчно специфични, Първоинстанционният съд е изопачил фактите и доказателствата. По-специално Първоинстанционният съд не е взел предвид обстоятелството, че г-н Schräder е направил коментари в заседанието пред отделението по жалбите относно сравнените сортове през 2003 г. и в своето писмено становище от 14 октомври 2005 г. относно специфичните разлики между сравнените сортове. Накрая, Първоинстанционният съд не е взел предвид съдържащото се в точка 43 от неговата жалба предложение да представи експертно заключение в подкрепа на твърдението си, че тези разлики биха могли да се обяснят с възпроизвеждането на референтния сорт от Bundessortenamt.

ii) Съображения

32. Бих искал в самото начало да припомня установената съдебна практика, според която единствено Първоинстанционният съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Първоинстанционният съд е установил или преценил фактите, на основание член 225 ЕО Съдът е компетентен да упражнява

контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Първоинстанционният съд е извел от тях[11].

33. Така Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом като тези доказателства са били редовно събрани, общите принципи на правото, както и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на доказателствата, които са му били представени. Следователно, освен в случай на изопачаване на посочените доказателства, тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда[12].

34. След това е необходимо въпросните твърдения за нарушения да се поставят в техния контекст по отношение на обжалваното съдебно решение.

35. В частите на обжалваното съдебно решение, до които се отнасят тези твърдения за нарушения, Първоинстанционният съд е отхвърлил като неоснователна първата част от първото правно основание, което е представено пред него, с което г-н Schräder поддържа, че COCP и отделението по жалбите неправилно приемат, че сортът „SUMCOL 01“ няма отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1 от Регламент № 2100/94.

36. Първоинстанционният съд приема в точка 73 от обжалваното съдебно решение, че доказателствата, посочени от г-н Schräder все пак не са достатъчни, за да се докаже, че Bundessortenamt и след нея COCP, както и отделението по жалбите на последната, са допуснали в това отношение явна грешка в преценката, която може да доведе до отмяна на спорното решение.

37. С първите две части от първото правно основание за обжалване, тази констатация по същество е оспорена в два аспекта: на първо място, доколкото Първоинстанционният съд приема в точка 74 от обжалваното съдебно решение, че представените от г-н Schräder доказателства относно влиянието на факторите, свързани с околната среда, не са достатъчни, за да опровергаят заключението в обратен смисъл, до което достига Bundessortenamt, и на второ място, доколкото Първоинстанционният съд не приема в точки 77—79 доводите, изтъкнати от г-н Schräder въз

11 — Вж. в този смисъл по-специално Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия (C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 51), Решение от 22 май 2008 г. по дело Evonik Degussa/Комисия (C-266/06 P, Сборник, точка 72), както и Решение от 18 декември 2008 г. по съединени дела Coop de France bétail et viande и др./Комисия (C-101/07 P и C-110/07 P, Сборник, стр. I-10193, точка 58).

12 — Вж. по-специално Решение по дело Coop de France bétail et viande и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 11 (точка 59), Решение по дело General Motors/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 11 (точка 52), както и Решение по дело Evonik Degussa/Комисия (точка 73).

основа на изявленията на г-жа Heine в заседанието пред отделението по жалбите и в електронното писмо до COCP.

38. Доколкото г-н Schräder по същество се стреми да докаже, че Първоинстанционният съд няма основания да заключава, че горепосочените факти и обстоятелства не са достатъчни, за да опровергаят заключението, до което достига Bundessortenamt и което е потвърдено от отделението по жалбите, въпреки че формално се позовава на допуснати грешки при прилагане на правото, в действителност той поставя под въпрос фактическите преценки, извършени от Първоинстанционния съд по този пункт, и оспорва доказателствената стойност, която признава на тези факти.

39. В рамките на тези съображения първата и втората част от първото правно основание трябва да се отхвърлят като недопустими с оглед на цитираната погоре съдебна практика[13].

40. Доколкото г-н Schräder твърди, че Първоинстанционният съд е изопачил факти и доказателства при преценката на доводите на базата на изявленията на г-жа Heine и на възможното влияние на факторите, свързани с околната среда върху разликите между референтния сорт и предложения за закрила сорт, според установената съдебна практика Съдът приема, че изопачаване на доказателствата е налице, когато без да се основава на нови доказателства, оценката на съществуващите доказателства се явява явно неправилна[14].

41. Доводите обаче, очертани в контекста на първата и втората част от първото правно основание, се ограничават до оспорването в различни аспекти на преценката на фактите, извършена от Първоинстанционния съд, и по-конкретно, що се отнася до заключението, изведено в точка 74 от обжалваното съдебно решение, на непълнотата на тази преценка. Независимо от това, г-н Schräder не е показал по какъв начин Първоинстанционният съд е изопачил доказателствата по смисъла на цитираната по-горе съдебна практика. В това отношение следва да се отбележи, че доказването, че Първоинстанционният съд е могъл или според г-н Schräder, е трябвало да оцени доказателствата по различен начин и да отдаде друго значение на тези факти, не е същото като да се докаже, че преценката на тези факти и доказателства от страна на Първоинстанционния съд е явно неправилна.

13 — Вж. точки 32 и 33 по-горе.

14 — Вж. в този смисъл по-специално Решение от 8 май 2008 г. по дело Eurohypo/СХВП (C-304/06 P, Сборник, стр. I-3297, точка 34), Решение от 18 януари 2007 г. по дело PKK и KNK/Съвет (C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 37), както и Решение по дело Industrias Químicas del Vallés/Комисия, посочено в бележка под линия 10, точка 60.

42. Освен това, не мисля, че са основателни твърденията, според които Първоинстанционният съд е нарушил в разглежданите части от обжалваното съдебно решение приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата.

43. На първо място, е важно да се има предвид, че Първоинстанционният съд няма правомощието сам да извършва пълна преценка по въпроса дали сортът „SUMCOL 01“ има отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1 от Регламент № 2100/94. Неговата задача е по-скоро да провери дали при извършването на тази преценка отделението по жалбите е допуснало явна грешка[15].

44. На второ място, и по-специално що се отнася до преценката на изявленията на г-жа Heine, дори да се приеме, както твърди г-н Schräder, че протоколът от заседанието не е бил представен за одобрение от страните в нарушение на член 63, параграф 2 от Регламент № 1239/95, това процесуално нарушение само по себе си не е достатъчно да постави под въпрос препращането към протокола, което прави Първоинстанционният съд в точка 79 от обжалваното съдебно решение. Освен това не Съдът в рамките на производството по обжалване, а Първоинстанционният съд следва да определи дали изявленията на г-жа Heine са предадени по непълен начин в спорното решение, което този съд е приел в точка 131 от обжалваното съдебно решение, че не е доказано, без да е допуснал явна грешка в преценката[16]. На последно място, в точка 79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд излага причините, поради които счита, че при цялостната преценка на доказателствата не следва да се придава особено значение на изявленията на г-жа Heine, съдържащи се в електронното писмо от 20 юни 2005 г. По този начин при упражняване на своята изключителна компетентност да оценява доказателствата той е определил доказателствената стойност, която следва да се признае на това изявление, като не е доказано, че като е извършил това, Първоинстанционният съд е нарушил приложимите правила относно събирането на доказателствата и доказателствената тежест.

45. Считам, че същото се отнася и за i) вземането предвид от Първоинстанционния съд на изявленията, направени от г-жа Heine в заседанието пред отделението по жалбите, и на ii) извода, направен в точка 74 от обжалваното съдебно решение. Що се отнася по-специално до последния пункт, не може да се каже, че Първоинстанционният съд, както г-н Schräder тълкува съдебното решение, „е наложил прекомерни изисквания“ по отношение на неговите доводи или го е „упрекнал“ за това, че не е представил доказателства. Вместо

15 — Вж. точки 25, 26 и 36 по-горе.

16 — По-специално следва да се отбележи, че в точка 41 от подадената пред Първоинстанционния съд жалба г-н Schräder е предложил като доказателство да се изслуша г-жа Heine като свидетел с оглед на това тя да потвърди изявленията си в заседанието пред отделението по жалбите а не специално относно пълнотата на протокола.

това при преценката на стойността, която следва да се признае на това доказателство, Първоинстанционният съд само е посочил — и поради това според мен, без да допусне процесуално нарушение — че представените от него обяснения, показания и експертни отчети не са достатъчни, за да опровергаят заключението, до което достига Bundessortenamt.

46. На последно място, доколкото г-н Schräder неоднократно сочи — както постъпва във всички правни основания, изтъкнати от него в настоящото производство — непълнота на преценката на фактите, и заявява, че Първоинстанционният съд е отхвърлил неговите предложения да представи доказателства, бих искал да подчертая, че според постоянната практика на Съда, що се отнася до преценката на Първоинстанционния съд относно искания за процесуално-организационни действия или за събиране на доказателства, направени от страна по даден спор, Първоинстанционният съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела. Наличието или липсата на доказателствен характер на материалите по делото попада в обхвата на неговата самостоятелна преценка на фактите, която остава извън контрола на Съда в рамките на производството по обжалване, освен в случай на изопачаване на представените на Първоинстанционния съд доказателства или когато от съдържащите се в преписката документи личи, че констатациите му са фактически неточни[17]. Тъй като в конкретния случай не е установено каквото и да било изопачаване или неточност[18], твърдението за нарушение, при което Първоинстанционният съд не е взел предвид предложенията за представяне на доказателства, според мен трябва да бъде отхвърлено.

47. Предвид гореизложените съображения смятам, че първата и втората част от първото правно основание трябва да бъдат отхвърлени.

б) По третата, четвъртата и петата част от първото правно основание, изведени от допуснати грешки при прилагане на правото при преценката на достоверността на твърденията на г-н Van Jaarsveld

i) Основни доводи

48. Третата част от първото правно основание се отнася до наличността на сорта „SUMCOL 01“ в Южна Африка през 2002 г. и е насочена срещу изводите на Първоинстанционния съд в точка 82 от обжалваното съдебно решение, че „[ж] албоподателят е доказал само че в края на 2001 г. кенийското предприятие Florensis е

17 — Вж. в този смисъл Решение от 10 юли 2001 г. по дело Ismeri Europa/Сметна палата (C-315/99 P, Recueil, стр. I-5281, точка 19), Решение от 11 септември 2008 г. по съединени дела Германия и др./Kronofrance (C-75/05 P и C-80/05 P, Сборник, стр. I-6619, точка 78) и Решение от 16 декември 2008 г. по дело Masdar (UK)/Комисия (C-47/07 P, Сборник, стр. I-9761, точка 99).

18 — Вж. точки 41—45 по-горе.

притежавало ограничен брой екземпляри с цел тестване на продуктивността и че в началото на 2002 г. южноафриканското предприятие Alba Atlantis е изразило временен интерес да получи лиценз за изключителна дистрибуция на този сорт в Южна Африка“. Според г-н Schräder тези изводи са неправилни, тъй като той също е доказал, че тези растения от предложения за закрила сорт могат да бъдат получени в Африка от Германия с поръчка по пощата. В допълнение към това Първоинстанционният съд не е взел предвид неговото предложение да представи доказателство, че това е растение от предложения за закрила сорт, което се отглежда в частната градина на г-н Van Jaarsveld, а не образец от сорт, който обичайно се среща в разсадниците в Южна Африка. Освен това г-н Schräder твърди, че преценката на Първоинстанционния съд е нелогична и изопачава доказателствата, доколкото потвърждава констатацията на отделението по жалбите, че референтният сорт се среща обичайно в разсадниците в Южна Африка, въпреки факта че г-н Schräder е поддържал — без да е опроверган по този пункт — че южноафриканско предприятие е изразило интерес да получи лиценз за изключителна дистрибуция на този сорт.

49. С четвъртата част първото правно основание г-н Schräder оспорва преценката, извършена от Първоинстанционния съд в точки 84, 93 и 95 от обжалваното съдебно решение, на достоверността на твърденията и безпристрастността на г-н Van Jaarsveld като експерт по отношение на регистрацията на сорта „SUMCOL 01“. В това отношение Първоинстанционният съд не е взел предвид части от неговите доводи и неговите предложения да представи доказателство, че г-н Van Jaarsveld в действителност е имал интерес от възпрепятстването на регистрацията на предложения за закрила сорт.

50. Петата част от първото правно основание по-специално е насочена срещу извода на Първоинстанционния съд в точка 85 от обжалваното съдебно решение, че г-н Schräder не представя никакви данни, които позволяват да се допусне сериозно съмнение в достоверността на твърденията на г-н Van Jaarsveld. Г-н Schräder поддържа, че Първоинстанционният съд не е взел предвид различните доводи, сочещи, че достоверността на твърденията на г-н Van Jaarsveld е съмнителна.

ii) Съображения

51. Преди всичко твърденията за нарушения, изтъкнати в контекста на третата, четвъртата и петата част от първото правно основание по същество са насочени срещу мотивите на Първоинстанционния съд, въз основа на които отхвърля в точка 81 от обжалваното съдебно решение доводите, чрез които г-н Schräder се стреми да оспори тезата, подкрепяна от отделението по жалбите, според която опитът „явно изключва“ растения от сорта

„SUMCOL 01“ да са могли да достигнат до частната градина на г-н Van Jaarsveld.

52. В точки 86 и 87 от обжалваното съдебно решение обаче Първоинстанционният съд ясно е посочил, че дори да се предположи, че отделението по жалбите е възприело погрешно тази теза, както г-н Schräder се стреми да докаже, тази грешка не би повлияла върху законосъобразността на спорното решение, тъй като във всички случаи евентуалната вероятност не би могла да постави под въпрос преценката на COCP, основана на резултатите от техническата проверка, според която сортът „SUMCOL 01“ и сортът „Van Jaarsveld“ са два различни сорта.

53. Следователно твърденията за нарушения, изтъкнати в рамките на третата, четвъртата и петата част от първото правно основание изглежда са насочени срещу мотивите на обжалваното съдебно решение, които Първоинстанционният съд е изложил само за изчерпателност. Тъй като тези твърдения за нарушения, дори да се предположи, че са основателни, не биха могли да доведат до отмяна на това съдебно решение, съгласно установената съдебна практика те трябва бъдат отхвърлени като неотносими[19].

54. Според мен обаче тези твърдения за нарушения трябва във всички случаи да бъдат считани за недопустими, предвид факта че се отнасят по-конкретно до изводите на Първоинстанционния съд, според които не е установено, че сортът „SUMCOL 01“ се среща по това време в Южна Африка и до изводите, отхвърлящи други твърдения, с които жалбоподателят се стреми да докаже, че изявлението на г-н Van Jaarsveld не е достоверно. Оспорвайки тези преценки, г-н Schräder ясно поставя под въпрос преценките на фактите, извършени от Първоинстанционния съд и иска от Съда да замени по тези пунктове преценката на Първоинстанционния съд със своя собствена преценка[20].

55. Освен това не смятам, че Първоинстанционният съд е изопачил доказателствата в мотивите на обжалваното съдебно решение или че е основал своите изводи върху недостатъчни доказателства[21].

56. Следователно третата, четвъртата и петата част от първото правно основание трябва да бъдат отхвърлени.

19 — Вж. по-конкретно в този смисъл Решение от 22 декември 1993 г. по дело Giorgio Pincherle/Комисия (C-244/91 P, Recueil, 1993 г., стр. I-6965, точка 31), Решение от 8 май 2003 г. по дело T. Port/Комисия (C-122/01 P, Recueil, 2003 г., стр. I-4261, точка 17) и Решение от 19 април 2007 г. по дело CXBП/Celltech (C-273/05 P, Сборник, 2007 г., стр. I-2883, точки 55 и 56).

20 — Вж. в това отношение точки 33 и 34 по-горе и цитираната съдебна практика.

21 — В това отношение препращам и към точка 46 по-горе и цитираната съдебна практика.

в) По шестата част от първото правно основание, с която се изтъква, че са погрешни изводите по въпроса дали референтният сорт може да се разглежда като общоизвестен.

i) Основни доводи

57. С шестата част от първото правно основание, което препраща към точки 90, 91, 68, 80 и 96 от обжалваното съдебно решение, г-н Schräder поддържа по същество, че Първоинстанционният съд е допуснал няколко грешки при прилагане на правото, когато е разгледал въпроса дали има основание сортът „Van Jaarsveld“ да се разглежда като общоизвестен по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 2100/94. Тези грешки произтичали от факта, че Първоинстанционният съд не е провел ясно разграничение между „сорт“ и „вид“ и е използвал тези понятия отчасти като синоними.

58. Според г-н Schräder, на първо място, Първоинстанционният съд е допуснал грешка и е изопачил доказателствата, като е предположил, че отделението по жалбите, COCP и Bundessortenamt са уподобили референтния сорт „Van Jaarsveld“ на „сорт“, описан от д-р Codd. На второ място, обжалваното съдебно решение е противоречиво, тъй като в точки 80 и 96 от него се посочва, че Codd е описал ботанически „вид“ Plectranthus ornatus, докато в точка 91 от това съдебно решение се споменава „сортът“ Plectranthus ornatus. На трето място, Първоинстанционният съд е разширил предмета на обжалване, макар в точка 68 от обжалваното съдебно решение да е посочил, че COCP не може да се позовава за първи път в производството пред него на „сорт“, описан от Codd, с мотива, че този сорт не е взет предвид от отделението по жалбите.

ii) Съображения

59. Първото твърдение, изтъкнато в рамките на шестата част от първото правно основание, изглежда се основава на донякъде ограничително тълкуване на точка 91 от обжалваното съдебно решение.

60. В мотивите на обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е разгледал втората част от първото правно основание пред него, с което г-н Schräder изтъква, че COCP погрешно е приела, че референтният сорт е общоизвестен, и по-конкретно че г-н Van Jaarsveld бърка, когато твърди, че въпросните растения са част от сорт, който може да бъде намерен от години в магазините и в градините в Южна Африка. Той поддържа по-специално, че единственото нещо, което е

доказано, било съществуването на отделно растение, което расте в частната градина на г-н Van Jaarsveld[22].

61. В отговор на това в точка 91 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че г-н Schräder не представя специални доводи, нито особени доказателства в подкрепа на втората част от правното основание, с която, както обобщава Първоинстанционният съд, се „оспор[ва] така извършеното от отделението по жалбите уподобяване на произхождащия от градината на г-н Van Jaarsveld референтен сорт и южноафриканския сорт от вида Plectranthus ornatus, описан във въпросните научни публикации и визиран в изявленията на г-н Van Jaarsveld и г-жа Sadie". Първоинстанционният съд заключава, че отделението по жалбите „извършва основателно това уподобяване" въз основа на различни изявления от страна на г-н Van Jaarsveld.

62. Смисълът на горепосочения пасаж следователно не е да се приравни „сорт" към „вид"[23], а по-скоро да се опровергае тезата, че образецът, изпратен като референтен сорт, принадлежи към отделно растение в градината на г-н Van Jaarsveld и напротив, да се потвърди констатацията на отделението по жалбите, която е възпроизведена в точка 90 от обжалваното съдебно решение, че с оглед на различните обстоятелства като изявленията на г-н Van Jaarsveld и г-жа Sadie (от южноафриканското министерство на земеделието) и описанието на д-р L. E. Codd, „изпратените издънки били от вида *P. ornatus*, какъвто се отглежда в Южна Африка".

63. Поради това считам, че не може да се поддържа, че Първоинстанционният съд е изопачил спорното решение.

64. Второто твърдение е, че съществува противоречие между точки 80, 81 и 91, поради твърдяно объркване на понятията „сорт" и „вид".

65. В това отношение въпросът дали мотивите на едно решение на Първоинстанционния съд са противоречиви или непълни е правен въпрос, който като такъв може да бъде разглеждан в производство по обжалване[24].

22 — Вж. точка 55 от обжалваното съдебно решение.

23 — Следва да се посочи, че в точка 91 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се позовава на уподобяване на референтния *сорт* на южноафриканския *сорт от вида* Plectranthus ornatus.

24 — Вж. в този смисъл по-специално Решение от 25 януари 2007 г. по съединени дела Sumitomo Metal Industries and Nippon Steel/Комисия (C-403/04 P и C-405/04 P, Сборник, 2007 г., стр. I-729, точка 77 и цитираната съдебна практика).

66. От цитираните от г-н Schräder точки от обжалваното съдебно решение обаче не следва, че Първоинстанционният съд не е взел надлежно предвид разликата между понятията „сорт“ и „вид“. Напротив в точка 80 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че Plectranthus ornatus е вид, към който се отнасят многобройни сортове, а в точка 91 се позовава на „южноафриканския сорт от вида Plectranthus ornatus“.

67. Освен това, доколкото г-н Schräder поддържа, че Първоинстанционният съд неправилно посочва в точка 91 от обжалваното съдебно решение, че д-р Codd е описал по-скоро сорт Plectranthus ornatus в своята публикация отколкото съответния вид, следва да се отбележи, че във всеки случай несъмнено не съществува абсолютно противоречие в това отношение, тъй като всеки вид — от самото естество на понятието — съществува само в различните си сортове и поради това в подробното описание на даден растителен вид не може да не се вземат предвид сортовете, които включва.

68. С оглед на изложените по-горе съображения не смятам, че Първоинстанционният съд е схванал погрешно разликата между понятията „сорт“ и „вид“ по такъв начин, че неговите мотиви да са противоречиви или опорочени от погрешни изводи.

69. Накрая, доколкото третото твърдение, изведено от разширяване на предмета на обжалване, изглежда се основава на погрешно ограничително тълкуване на точка 91 от обжалваното съдебно решение, това твърдение трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

70. Ето защо смятам, че шестата част от първото правно основание трябва да бъде отхвърлена.

71. От всички гореизложени съображения следва, че първото правно основание трябва да бъде отхвърлено изцяло.

2. По второто правно основание

а) По първата, втората и третата част от второто правно основание, с които се изтъква, че доколкото потвърждава, че публикациите могат да се вземат предвид, за да се докаже общоизвестността на референтния сорт, обжалваното съдебно решение е опорочено от наличието на явни противоречия, нарушения при събирането на доказателствата и нарушение на общностното право

i) Основни доводи

72. Първата част от второто правно основание препраща към точки 96 и 100 от обжалваното съдебно решение и също се отнася до разликата между ботанически вид и сорт. Според г-н Schräder, тъй като Първоинстанционният съд не е признал, че научната литература съдържа описания на ботанически видове, а не сортове, неговите мотиви отново са явно противоречиви. В това отношение той счита, че точки 80 и 96 от обжалваното съдебно решение показват, че Първоинстанционният съд счита Plectranthus ornatus за вид, включващ няколко сорта, и поради това описанията във въпросните публикации са описания на ботанически вид, докато цитираният от Първоинстанционния съд документ TG/1/3 на UPOV се отнася само до подробно описание на „сорт“ растение. Освен това изводите на Първоинстанционния съд в точка 80 от обжалваното съдебно решение не са в съответствие с обхвата на проверката, посочена в точка 66 от това решение.

73. С втората част от второто правно основание г-н Schräder твърди — както е видно от първата част от това правно основание — че събирането на доказателства от COCP, отделението по жалбите и Първоинстанционния съд е явно непълно, тъй като не е извършено сравнение на признаците на растението, описани в публикациите, които са взети предвид и признаците на предложения за закрила сорт.

74. С третата част от второто правно основание г-н Schräder твърди, че обратно на посоченото от Първоинстанционния съд в точки 97—99 от обжалваното съдебно решение, съгласно общностното право публикуването на подробно описание на сорт растение не може по принцип да се взема предвид, за да се докаже неговата общоизвестност. В подкрепа на това становище г-н Schräder се позовава на Конвенциите UPOV от 1978 г. и 1991 г., на германското право и на патентното право.

ii) Съображения

75. Както и с шестата част от първото правно основание, с първата, втората и

третата част от второто правно основание се цели да поставят под въпрос изводите, въз основа на които Първоинстанционният съд е потвърдил, че отделението по жалбите правилно е приело, че референтният сорт е общоизвестен.

76. Доколкото първата част от второто правно основание се припокрива с шестата част от първото правно основание, препращам към бележките си по-горе[25]. Що се отнася по-конкретно до точка 98 от обжалваното съдебно решение, само се посочва, че според документ TG/1/3 на UPOV публикуването на подробно описание е по-специално сред данните, които следва да се вземат предвид, за да се докаже общоизвестността. Това твърдение е направено в подкрепа на тълкуването на член 7, параграф 2 от Регламент № 2100/94 от страна на Първоинстанционния съд в точка 99 от обжалваното съдебно решение, според което публикуването на подробно описание може да се взема предвид съгласно тази разпоредба. Както самият Първоинстанционен съд е отбелязал в точка 97 от обжалваното съдебно решение, въпреки че самият текст на правилата на UPOV се отнася до публикуването на подробно описание на „сорт“ растение, това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да докаже, че обжалваното съдебно решение е опорочено от явно противоречие, като приема, че подробните описания, съдържащи се във въпросните произведения, могат да се вземат предвид от отделението по жалбите.

25 — Вж. точки 66 и 67 по-горе.

77. Що се отнася до втората част от второто правно основание, следва да се припомни, на първо място, че в рамките на настоящото производство по обжалване не следва да се проверява законосъобразността на производството, или по-специално законосъобразността на събирането на доказателствата пред СОСР и отделението по жалбите, а по-скоро законосъобразността на производството пред Първоинстанционния съд.

78. На второ място, в частта от съдебното решение, срещу която са насочени настоящите твърдения за нарушения, Първоинстанционният съд само е преценил дали отделението по жалбите правилно е взело предвид въпросната научна литература, за да докаже общоизвестността на референтния сорт. Поради това не може да се твърди с основание, че събирането на доказателства от Първоинстанционния съд е явно непълно с мотива, че не е извършено сравнение на признаците на растението, както са описани в тази литература, и признаците на предложения за закрила сорт.

79. Що се отнася до третата част от второто правно основание, следва да се подчертае, че Първоинстанционният съд правилно е приел в точка 99 от обжалваното съдебно решение, че член 7, параграф 2 от Регламент № 2100/94 посочва определени случаи, в които „по-специално“ съществуването на друг сорт се счита за общоизвестно, но тази разпоредба не съдържа нито изчерпателен списък на

обстоятелствата, които могат да се вземат предвид, нито друго правило, ограничаващо събирането на доказателства.

80. Освен това фактът, че член 7 от Конвенцията UPOV в редакцията ѝ от 1991 г., на който се позовава г-н Schräder в рамките на тази част от правното основание, не посочва изрично — за разлика от редакцията на тази конвенция от 1978 г. — подробното описание в публикация като обстоятелство, което може да бъде взето предвид, не означава, че не би било допустимо, съгласно тази конвенция и следователно по силата на член 7, параграф 2 от Регламент № 2100/94, да се използва такова доказателство. Също така направеното сравнение с германското право и с патентното право не може да бъде решаващо по отношение на тълкуването на този регламент.

81. Впрочем смятам, че не съществуват императивни съображения, които да налагат принципно да се изключи възможността да се вземат предвид научни публикации за целите на член 7, параграф 2 от Регламент № 2100/94. В каква степен определена публикация доказва или допринася за доказването на общоизвестността на даден референтен сорт е съвсем различен въпрос, който трябва да се преценява при обстоятелствата на всеки случай, и по-специално с оглед на специфичното съдържание на съответната публикация.

82. Следователно Първоинстанционният съд може според мен да заключи, без да допусне грешка при прилагане на правото, че отделението по жалбите правилно е взело предвид подробното описание, съдържащо се във въпросните произведения, за да установи дали референтният сорт е общоизвестен.

83. Най-накрая, трябва да бъде отбелязано, че тези публикации във всеки случай са били само едно от обстоятелствата, които отделението по жалбите е взело предвид, за да установи, че референтният сорт „Van Jaarsveld“ е общоизвестен.

84. Следователно първата, втората и третата част от второто правно основание трябва да бъдат отхвърлени.

б) По четвъртата част от второто правно основание, с която се изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка във връзка с доводите на г-н Schräder относно нарушаване на член 62 от Регламент № 2100/94

i) Основни доводи

85. С четвъртата част от второто правно основание г-н Schräder поддържа, че Първоинстанционният съд неправилно е приел в точка 104 от обжалваното съдебно решение, че неговата теза, посочена в точка 103 от това решение, според която сортът „SUMCOL 01“ е трябвало да бъде признат от COCP като ясно различим, очевидно противоречи на развитата от него теза, според която предложеният за закрила сорт „SUMCOL 01“ и референтният сорт „Van Jaarsveld“ са един и същи сорт. Твърдяното противоречие не съществува, тъй като ако — както твърди г-н Schräder — изпратените от г-н Van Jaarsveld растения принадлежат към сорта „SUMCOL 01“, не съществува „референтен сорт“, от който „SUMCOL 01“да не е ясно различим.

ii) Съображения

86. На първо място, бих изтъкнал, че в контекста на третата част от първото правно основание, изтъкната пред Първоинстанционния съд, г-н Schräder твърди, както този съд установява в точка 103 от обжалваното съдебно решение, че COCP е трябвало да установи, че сортът „SUMCOL 01“ е ясно различим. Тъй като г-н Schräder се опитва да докаже с първата част от това правно основание, че предложеният за закрила сорт и сортът, изпратен от г-н Van Jaarsveld, са в действителност един и същ, Първоинстанционният съд би могъл, без да допусне грешка при прилагане на правото в това отношение, да приеме в точка 104, че тези две тези са очевидно противоречиви.

87. На второ място, видно от точка 105 от обжалваното съдебно решение, фактът, че е погрешна предпоставката, на която почиват доводите на г-н Schräder в рамките на третата част от първото правно основание, следва според Първоинстанционния съд във всеки случай от прегледа на първите две части от първото правно основание.

88. Поради това, дори да се предположи, че е основателно твърдението, че Първоинстанционният съд погрешно е приел, че развитите от г-н Schräder тези са противоречиви, не може да бъде прието, нито може да опорочи валидността на обжалваното съдебно решение.

89. Следователно четвъртата част от второто правно основание трябва да бъде отхвърлена.

в) По петата част от второто правно основание, изведена от допуснати грешки при прилагане на правото при преценката на участието на г-жа Heine в заседанието пред отделението по жалбите

i) Основни доводи

90. С тази част от второто правно основание г-н Schräder твърди, че при преценката на участието на г-жа Heine в заседанието пред отделението по жалбите, направена в точки 129—131 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд е нарушил член 60, параграф 1 и член 15, параграф 2 от Регламент №1239/95. На първо място, Първоинстанционният съд не е взел предвид факта, че съгласно член 60, параграф 1 от Регламент №1239/95 приемането на мярка за събиране на доказателства се изисква и по отношение на участието на страна в заседанието. Поради това, дори г-жа Heine да се явява в качеството си на „представител“ на COCP, а не в качеството си на свидетел или на експерт, тя би следвало да бъде официално призована за това заседание. На второ място, не е правилно да се приеме, че г-жа Heine е „представител“[26] на COCP, тъй като към този момент тя е служител на Bundessortenamt. На трето място, нито COCP, нито отделението по жалбите са подкрепили с доказателства своето твърдение, че г-жа Heine е можела с оглед на изискванията на член 15, параграф 2 от Регламент№ 2100/94 надлежно да извършва действия от името на COCP.

ii) Съображения

91. На първо място, необходимо е да се поясни, че във връзка с твърдението на г-н Schräder, че обратно на посоченото от Първоинстанционния съд в точка 130 от обжалваното съдебно решение, г-жа Heine е била служител на Bundessortenamt, а не на COCP, тази критика се основава на неточния превод в текста на немски език на обжалваното съдебно решение. Както от текстовете на френски и английски език на това решение, така и от тълкуването на контекста на съответния пасаж обаче е видно, че Първоинстанционният съд в действителност посочва, че г-жа Heine се е явила в качеството си на „представител“ на COCP и следователно като лице, което представлява COCP.

92. На второ място, тъй като г-жа Heine е действала на заседанието в качеството си на представител от името на COCP, която съгласно член 68 от Регламент № 2100/94

26 — В текста на немски език на обжалваното съдебно решение „Bedienstete“, т.е. служител (в публичния сектор).

сама по себе си е страна по производството по обжалване, а не от свое име, нито като свидетел или експерт, Първоинстанционният съд не е нарушил член 60, параграф 1 от Регламент № 1239/95 като е потвърдил в точка 130 от обжалваното съдебно решение, че нейното явяване в заседанието не е изисквало приемането на мярка за събиране на доказателства по смисъла на тази разпоредба.

93. В този контекст, на трето място, Първоинстанционният съд изтъква, че COCP правилно отбелязва, че по силата на член 15, параграф 2 от Регламент № 1239/95 действията, извършени от г-жа Heine съгласно споразумението, сключено между COCP и Bundessortenamt относно техническата проверка, се считат за действия на COCP, противопоставими на трети лица.

94. Г-н Schräder не подкрепя с доказателства твърдението си, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото по отношение на тази констатация или при прилагането на член 15, параграф 2 от Регламент № 1239/95, тъй като се ограничава до твърдението, че нито COCP, нито отделението по жалбите е доказало, че са изпълнени изискванията за законно представителство на COCP от г-жа Heine.

95. Следователно петата част от второто правно основание е неоснователна.

96. Ето защо смятам, че следва да се направи изводът, че второто правно основание също трябва да бъде отхвърлено изцяло.

97. Въз основа на всички гореизложени съображения считам, че жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

VII — По съдебните разноски

98. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като COCP е направила искане за осъждането на г-н Schräder и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

VIII — Заключение

99. Поради посочените по-горе причини предлагам на Съда:

— да отхвърли жалбата;

— да осъди г-н Schräder да заплати съдебните разноски.